

- Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

regler fører nemlig til, at mere affald anses for at være bestemt til bortskaffelse, og at der således tilbydes AVR Chemie mere affald til forbrænding.

(¹) EFT L 30, s. 1.

(²) EFT L 194, s. 39.

(³) EFT L 78, s. 32.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- I tilfælde, hvor 20% af affaldet i Nederlandene kan nyttiggøres, og en lille del af affaldet kan nyttiggøres i bestemmelseslandet, fremsættes der systematisk indsigelse. Denne mulighed er hverken hjemlet i forordning (EØF) nr. 259/93 eller i direktiv 75/442/EØF. Nederlandene anvender det omfang af nyttiggørelse, der kan opnås med forarbejdningskapaciteten i Nederlandene, som subjektivt kriterium for den nuværende anvendelse af artikel 7, stk. 4, femte led, i forordning (EØF) nr. 259/93. Det fremgår intetsteds af forordning (EØF) nr. 259/93, at dette er formålet eller meningen med forordningen. Tværtimod foreskriver artikel 7, stk. 4, femte led, at medlemsstaterne for hver ansøgning om udførsel skal foretage en individuel prøvelse, hvorved de skal tage hensyn til denne individuelle ansøgnings karakteristika på objektiv måde, dvs. uden forbindelse med deres egen markedssituation.

- Nederlandene anvender et kriterium, der består af et krav om kalorieværdien af affaldets forbrænding knyttet til dets klorindhold og fastsætter på grundlag heraf grænsen mellem nyttiggørelsen med brændsel som hovedanvendelse af farligt affald og endelig bortskaffelse af farligt affald. I overensstemmelse med forordningens og direktivets bestemmelser afhænger spørgsmålet, om affald skal anses for bestemt til bortskaffelse eller for bestemt til nyttiggørelse, imidlertid først og fremmest af den måde, hvorpå affaldet forarbejdes. Dette gælder navnlig for sondringen mellem affald til bortskaffelse som omhandlet i direktivets bilag II A, punkt D10, og affald til nyttiggørelse som omhandlet i direktivets bilag II B, punkt R9. Derfor skal der anvendes kriterier, der har tilknytning til forarbejdningsanlægget eller brugen, og selve affaldets type og forureningsart er ikke relevante kriterier for sondringen mellem affald til bortskaffelse og affald til nyttiggørelse.

- Kommissionen er af den opfattelse, at bestemmelserne i kapitel 8.3, del I, og kapitel 18 i del II i den nederlandske flerårsplan for farligt affald II for perioden 1997-2007 er i strid med de forpligtelser, der påhviler Nederlandene i henhold til artikel 86 EF, da disse regler har til følge, at AVR Chemies stilling på bekostning af konkurrerende virksomheder i udlandet beskyttes og forstærkes. Disse

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 25. marts 2002 af Oberlandesgericht Innsbruck i sagen Erich Gasser Gesellschaft m.b.H mod Firma MISAT s.r.l

(Sag C-116/02)

(2002/C 144/28)

Ved kendelse afsagt den 25. marts 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 2. april 2002, har Oberlandesgericht Innsbruck i sagen Erich Gasser Gesellschaft m.b.H mod Firma MISAT s.r.l. forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Kan den ret, der forelægger EF-domstolen spørgsmål til præjudiciel afgørelse, forelægge disse allerede på grundlag af en parts (ikke forkastede) anbringender, både i tilfælde hvor disse bestrides eller hvor disse ikke (med angivelse af grundene hertil) bliver bestridt, eller skal retten først søge at afklare disse spørgsmål gennem oplysning af de faktiske forhold ved bevisførelse (i bekræftende fald i hvilket omfang?)
2. Kan den ret, ved hvilken sagen er anlagt senere i Bruxelleskonventionens artikel 21, stk. 1's forstand, efterprøve, om den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, har den fornødne kompetence, når den ret, ved hvilken sagen er anlagt senere, er enekompetent i henhold til Bruxelleskonventionens artikel 17, idet der er indgået en aftale om kompetence, eller skal den ret, som således er udpeget ved en værnetingsaftale, på trods af denne aftale følge fremgangsmåden i henhold til konventionens artikel 21?
3. Kan det forhold, at søgsmål ved retterne i en kontraherende stat er urimeligt langvarige (i vidt omfang uafhængigt af parternes adfærd), således at en part risikerer at lide betydelig skade, føre til, at den ret, for hvilken sagen er anlagt senere, i konventionens artikel 21's forstand, ikke har ret til at følge fremgangsmåden i henhold til denne bestemmelse?

4. Kan de i den italienske lov nr. 89 af 24. marts 2001 foreskrevne retsfølger begrunde, at bestemmelserne i konventionens artikel 21 også skal anvendes, når en part på grund af en eventuel urimeligt langvarig procedure ved den italienske ret risikerer at lide skade, og fremgangsmåden i medfør af artikel 21, som foreslået i spørgsmål 3, da ikke bør følges?
5. Under hvilke forudsætninger kan den ret, ved hvilken sagen er anlagt senere, i givet fald undlade at anvende bestemmelserne i konventionens artikel 21?
6. Hvilken fremgangsmåde skal retten anvende, hvis den under de i spørgsmål 3 beskrevne omstændigheder ikke har ret til at anvende konventionens artikel 21?

For det tilfælde, at konventionens artikel 21 skal anvendes — også under de i spørgsmål 3 beskrevne omstændigheder — er det ikke nødvendigt at besvare spørgsmål 4, 5 og 6.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. februar 2002 af Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Fjerde Afdeling, i sagen Industrias de Deshidratación Agrícola SA mod Administración del Estado

(Sag C-118/02)

(2002/C 144/29)

Ved kendelse afsagt den 6. februar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. marts 2002, har Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Fjerde Afdeling, i sagen Industrias de Deshidratación Agrícola SA mod Administración del Estado forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er det foreneligt med artikel 249, stk. 2, EF, artikel 10 EF og artikel 34, stk. 2, andet led, EF, Rådets forordning (EF) nr. 603/95⁽¹⁾ af 21. februar 1995 og Kommissionens forordning (EF) nr. 785/95⁽²⁾ af 6. april 1995, at der er fastsat nationale bestemmelser, der betinger støtte til tørring af frisk foder af, at foderet leveres til tørring i forarbejdningsvirksomhederne snittet og ikke pakket i baller?
2. Er det foreneligt med artikel 249, stk. 2, EF, artikel 10 EF og artikel 34, stk. 2, andet led, EF, Rådets forordning (EF) nr. 603/95 af 21. februar 1995 og Kommissionens

forordning (EF) nr. 785/95 af 6. april 1995, at nationale bestemmelser betinger tildeling af støtte til tørring af frisk foder af, at foderet ved leveringen til forarbejdningsvirksomheden har et vandindhold på over 30 %, og at det gennemsnitlige vandindhold ved leveringen til forarbejdningsvirksomheden er på mindst 35 % ved målinger foretaget ikke hyppigere end hver 10. dag?

3. Er det foreneligt med artikel 249, stk. 2, EF, artikel 10 EF og artikel 34, stk. 2, andet led, EF, Rådets forordning (EF) nr. 603/95 af 21. februar 1995 og Kommissionens forordning (EF) nr. 785/95 af 6. april 1995, at nationale bestemmelser betinger tildeling af støtte til tørring af frisk foder af, at foderet, regnet fra leveringstidspunktet, højst opbevares i forarbejdningsvirksomheden 24 timer, inden kunsttørringen foretages?
4. Er det foreneligt med artikel 249, stk. 2, EF, artikel 10 EF og artikel 34, stk. 2, andet led, EF, Rådets forordning (EF) nr. 603/95 af 21. februar 1995 og Kommissionens forordning (EF) nr. 785/95 af 6. april 1995, at nationale bestemmelser betinger tildeling af støtte til tørring af frisk foder af, at foderet er dyrket på jorder, der er beliggende højst 100 km fra forarbejdningsvirksomheden, idet dette krav dog kan fraviges, hvis en særlig transportform berettiger hertil?

⁽¹⁾ EFT L 63 af 21.3.1995, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 79 af 7.4.1995, s. 5.

Sag anlagt den 5. april 2002 af Europa-Parlamentet mod Royal & Sun Alliance Insurance (RSA)

(Sag C-123/02)

(2002/C 144/30)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. april 2002 anlagt sag mod Royal & Sun Alliance Insurance (RSA) af Europa-Parlamentet ved D. Petersheim, O. Caisou-Rousseau og M. Ecker, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Europa-Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

- 1) RSA's forsikringsopsigelser af 9. oktober og 6. november 2001 kendes ugyldige.